

Arrest

nr. 256 007 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, geboren te Enda Dashem op 5 juni 1989. De verzoekende partij houdt voor gehuwd te zijn met F. K. M.

Op 2 mei 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met F. K. M. Aan deze dame werd de vluchtelingenstatus toegekend op 17 januari 2019.

Op 27 januari 2021 heeft de procureur des konings te Gent in zijn advies geoordeeld dat uit het geheel van de voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat er sprake is van een schijnrelatie tussen verzoeker en F. K. M.

Op 28 januari 2021 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie zowel ten aanzien van verzoeker, als ten aanzien van de minderjarige kinderen tot de weigering van afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

Commentaar Betrokkene kan zich met beroepen op de richtlijnen van art 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat op datum van 02/05/2019 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van G. T. S., 0 05/06/1989, van van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België, F. K. M., 0 21/09/1996 van Eritrese nationaliteit, te vervoegen. Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 18/02/2017 in Eritrea werd afgesloten. Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn Meneer verklaart dat ze 4 zussen en 2 broers heeft, mevrouw verklaarde dat ze 4 broers en 3 zussen heeft Mevrouw verklaarde dat ze opgepakt werd door 2 militairen omdat ze het land wou verlaten maar dat dit niet het geval was, volgens meneer werd ze juist opgepakt omdat ze het land wou verlaten Ze zagen mekaar voor de 1s te keer in mei 2016 Betrokkene huwden op 18/02/2019 in Kartoem in Soedan Ze woonden ongeveer 6 maanden samen in Kartoem Ze zagen mekaar voor de laatste keer in augustus 2017 in Kartoem Betrokkenen hebben 2 tot 3 keer per dag contact met elkaar via IMO en viber In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 28/01/2020 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk. In het advies van 27/01/2021 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren. Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen G. T. S. en, F. K. M., voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen Overwegende dat een niet gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd en dat daarom bijkomend onderzoek werd verricht in het licht van art. 12bis§5 en 6. Mijn ambt wenst voorafgaandelijk enkele belangrijke opmerkingen te formuleren : Het Sudanese recht erkent de geldigheid van religieuze huwelijken van niet moslims Huwelijkscertificaten van religieuze huwelijken voor de Eritrese Orthodoxe kerk in Khartoem (Soedan) worden uitgegeven en gearhiveerd in de Kerk De Kerk houdt al de namen en serienummers van de huwelijk bij die voltrokken zijn in de Kerk. Het religieus huwelijk kan geverifieerd worden aan de hand van het serienummer (in casu nr. 7419-7420) de stempel van de kerk en de persoonlijke stempel van de priester waarop zijn naam staat. Op 18/02/2017 werd het betrokkene huwelijkscertificaat uitgevaardigd door de priester E. N. Diens stempel staat ook op het huwelijkscertificaat dat wordt voorgelegd. De legalisatie bevestigt echter slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomende geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk. De voorgelegde religieuze huwelijksakte kan niet worden beschouwd als een authentieke (huwelijks)akte in de zin van het wetboek van internationaal privaatrecht, zolang dit religieus huwelijkscertificaat niet op de authenticiteit van het huwelijk werd geverifieerd door de Soedanese rechtbank

1. uit het interview van G. T. S., afgenomen door de ambassade in Kampala (Oeganda) op 14/05/2019 op vraag van de Federate Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, blijken een aantal discrepanties in de verklaringen van betrokkenen

- G. T. S. verklaart dat F. K. M. 4 zussen en 2 broers heeft, ten/vijl F. K. M. aanvankelijk verklaart dat ze 3 zussen en 4 broers heeft en ze bij haar later verhoor bij de politie stelt dat ze 4 zussen en 3 broers heeft

-F. K. M. it verklaart dat ze opgepakt werd door militairen omdat ze het land wou verlaten, maar dat dit laatste met het geval was, terwijl G. T. S. verklaart dat F. K. juist wel werd opgepakt omdat ze het land wou verlaten

-met betrekking tot de dag van het huwelijk stelt G. T. S. dat ze op zaterdag (nvdr 18/02/2017) naar verscheidene kerken gingen, een fotosessie deden, nadien naar huis gingen en er op zondag tussen 19u en 23u een ceremonie was met muzik, eten, drinken en cake, terwijl F. M. verklaart dat ze op de dag van hun huwelijk (nvdr zaterdag 18/02/2017) in de namiddag op boottocht gingen en dan nadien het feest bij hen werd afgesloten

2 in het verhoor afgenomen door de politiediensten d d 22/10/2020 van F. K. M. stelt zij dat betrokken elkaar in mei 2016 voor het eerst ontmoeten na het winkelen in een wijk in Khartoem (Soedan) iets later verklaart F. K. M. dat ZIJ in dezelfde straat van G. T. S. woonde Het is eigenaardig dat zij dan elkaar nog met eerder zouden hebben ontmoet.

3 slechts een 3-tal maanden later, nl. in augustus 2016. besloten ze reeds om te huwen Het huwelijk tussen betrokkenen betref een religieus huwelijk, waardoor de echtheid en de waarde van deze religieuze akte betwifelbaar is.

4 na hun huwelijk op 13/02/2017 zouden betrokkene, slechts enkele maanden hebben samengeleefd Sinds de laatste keer in augustus 2017 in Khartoem zagen ze elkaar fysiek met meer.

5. er zijn bovendien slecht summier gegevens voorhanden m.b.t. de beweegredenen van G. T. S., zodat niet kan worden gepeild naar zijn werkelijke intenties en naar de geldigheid van zijn toestemming en zodat niet kan worden nagegaan of het huwelijk werkelijk het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap voor ogen heeft en er met op gericht is een verbijtsrechterlijk voordeel te verschaffen aan G. T. S..

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde In zoverre het vreemde recht met sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennen van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art 21 Wetboek internationaal privaatrecht) Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"- Artikelen 12bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980;
- juncto de schending het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 12bis, §2 Vw. stelt dat de beslissing inzake de aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging als familielid van een derdelander ten laatste binnen de 9 maanden dient genomen te worden en ter kennis gebracht.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

De Raad van State sprak zich hier recentelijk over uit per arrest nr. 240 997 van 13 maart 2018 (stuk 6).

"Nu uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet blijkt dat de beslissing van 24 april 2014 tot verlenging van de beslissingstermijn voor verzoeksters aanvraag ter kennis werd gebracht van verzoekster, is niet voldaan aan de in artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarde van "een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de

aanvrager". De verwerende partij kan zich dan ook niet beroepen op de meergenoemde beslissing van 24 april 2014 om in hoofde van verzoekster te besluiten tot een gebrek aan belang bij het middel omdat de beslissingstermijn zou zijn verlengd en de aanvankelijk bestreden beslissing alleen al daardoor tijdig zou zijn genomen. 9. Zoals hiervoor in punt 7 reeds werd overwogen, bepaalde artikel 12bis, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing dat "de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf [...] zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, [wordt] getroffen en betekend". Met als enig verschil dat de beslissingstermijn op de datum van zijn arrest negen maanden bedroeg, heeft het Grondwettelijk Hof reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 geoordeeld dat deze bepaling een dubbele waarborg inhoudt voor de betrokken vreemdeling, namelijk enerzijds dat de overheid verplicht wordt om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag, en anderzijds dat de toelating moet worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt. Buiten de te deze niet van toepassing zijnde mogelijkheid van een tijdige beslissing tot verlenging van de termijn, voorziet de wet geen uitzondering op voornoemde verplichting naargelang de eventuele weigeringsgrond. Het Grondwettelijk Hof heeft dan ook in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 overwogen dat "in elk geval" binnen de in het meergenoemde artikel 12bis, § 2, voorziene termijn moet worden beslist over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht. Zoals verzoekster terecht opmerkt, voorziet het vijfde lid van die bepaling bovendien de mogelijkheid van een verlenging van de termijn "in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag" waarbij als reden onder meer het onderzoek naar het huwelijk wordt vermeld. Hieruit blijkt net dat ook bij twijfel aan het huwelijk de bewuste beslissingstermijnen van toepassing zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet zonder schending van artikel 12bis, § 2, derde en zesde lid, van de vreemdelingenwet oordelen dat de in die bepalingen vastgelegde termijn niet geldt wanneer de verwerende partij nadat de termijn is verstreken alsnog zou vaststellen dat de vereiste huwelijksband niet is aangetoond en de aanvraag zou verwerpen.' In casu kan de verwerende partij evenmin nog (laattijdig) de huwelijksband in twijfel trekken. Zij had binnen de negen maanden een beslissing moeten nemen aangaande de visumaanvraag en betekenen, dan wel een verlengingsbeslissing moeten betekenen. De verwerende partij ontkent niet dat de verlengingsbeslissing nooit aan de verzoekende partij betekend werden. Zij stelt enkel dat de verwerende partij "mondeling" op de hoogte werd gebracht, quod non! De nota's die de verwerende partij bijbrengt waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij hiervan "mondeling" op de hoogte werd gebracht hebben geen enkele waarde en kunnen een rechtsgeldige betekening evenmin vervangen. Er anders over oordelen zou betekenen dat de verzoekende partij tevens haar "nota's" in de debatten kan opwerpen als zelfgecreëerde bewijsstukken. Het enige wat op heden vaststaat is dat de weigeringsbeslissing haar betekend werd. De gemotiveerde verlengingsbeslissingen niet. Artikel 12bis, §2 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting zouden dan immers worden geschonden. Het visum moet worden afgeleverd." (stuk 6)

Daarnaast werd ook op burgerlijk vlak reeds geoordeeld dat er in het geval er een laattijdige beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt genomen inzake de huwelijksaangifte, het huwelijk automatisch voltrokken dient te worden en men niet nog achteraf een onderzoek kan voeren naar het eventuele 'schijnkarakter' van dit huwelijk.

In deze zaak werd door het Hof van Beroep te GENT per arrest van 9 november 2017 geoordeeld dat een laattijdige beslissing tot gevolg heeft het huwelijk alsnog voltrokken dient te worden louter en alleen omwille van de laattijdigheid, niettegenstaande deze laattijdige beslissing een weigeringsbeslissing inhield(stuk 14A).

"Voorts impliceert de laattijdige beslissing dat DE AMBTENAAR het huwelijk tussen V. en T. alsnog moet voltrekken." (stuk 14A)

In zijn verzoekschrift houdende voorziening in Cassatie werd vervolgens door het Openbaar Ministerie opgeworpen dat de nietigheid van een huwelijk ex tunc zou werken en aldus nog navolgend aan de huwelijksvoltrekking in het licht van een laattijdige beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, het huwelijk nietig kon worden verklaard in het geval zou blijken dat het om een schijnhuwelijk zou gaan (stuk 14B).

Echter werd deze argumentatie en vervolgens ook het cassatieberoep verworpen per arrest van 25 januari 2021 (stuk 14C).

“Uit deze bepalingen volgt dat indien de ambtenaar van de burgerlijke stands nog geen definitieve beslissing genomen heeft binnen de door hem verlengde termijn van maximum twee maanden vanaf de huwelijksdatum, gebeurlijk verlengd door de procureur des Konings met een periode van maximum drie maanden, hij verplicht is om het huwelijk onverwijld te voltrekken (...). De Ambtenaar van de burgerlijke stand alsnog weigert het huwelijk te voltrekken, begaat machtsoverschrijding. Een onderzoek door de rechter, bij wie beroep wordt aangetekend tegen de laattijdige weigeringsbeslissing, of het voorgenomen huwelijk al dan niet een schijnhuwelijk is, is daardoor niet aan de orde.” (stuk 14C)

Een analoge redenering dient in casu gemaakt te worden.

Aldus kan de Dienst Vreemdelingenzaken in onderhavige zaak evenmin nog (laattijdig) de huwelijksband in twijfel trekken. DVZ had immers binnen de negen maanden een beslissing moeten nemen aangaande de visumaanvraag en betekenen, ofwel op zijn minst een beslissing tot verlenging van deze termijn moeten nemen en deze aan verzoeker moeten betekenen, waarna vervolgens binnen deze nieuwe termijn (van maximum 15 maanden) een beslissing genomen zou moeten worden.

In casu werd op 2 mei 2019 een verzoek tot het bekomen van een visum gezinshereniging ingediend. Op 28 januari 2021, oftewel zo'n 20 maanden later (!), mocht verzoeker pas een beslissing ontvangen. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gesteld op 8 februari 2021 (stuk 1).

Het is manifest onredelijk om dermate lang te wachten en vervolgens onderstaand verzoek af te wijzen waarbij bovendien als één van de weigeringsredenen wordt aangehaald dat verzoeker en zijn echtgenote elkaar al lang niet meer gezien hebben (stuk 1 – zie infra). Alwaar verzoeker al die tijd in afwachting was van een visum inzake gezinshereniging, is het manifest onzorgvuldig en absoluut onredelijk om een dergelijke argumentatie op te werpen, terwijl verzoeker onredelijk lang op een antwoord heeft moeten wachten.

Het eerste middel is gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

“Schending van:

- Artikel 27 en 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR);
 - Artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980;
 - Artikel 11 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (2003/86/EG)
 - juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.
- De bestreden beslissing weigert het visum gezinshereniging om twee redenen.

Verweerder meent vooreerst dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een schijnhuwelijk in de zin van 146bis B.W. (stuk 1).

Verweerder stelt daarnaast dat de echtheid en de waarde van de religieuze huwelijksakte betwifelbaar is.

Echter zijn beide stellingen manifest incorrect.

2.1.1. Rechtsgeldige huwelijksakte

Met betrekking tot de huwelijksakte wordt in de weigeringsbeslissing gesteld dat deze door de SOEDANESE rechtbank had moeten worden geverifieerd op haar echtheid.

“Het Sudanese recht erkent de geldigheid van religieuze huwelijken van niet moslims.

Huwelijkscertificaten van religieuze huwelijken voor de Eritrese Orthodoxe kerk in Khartoem (Soedan) worden uitgegeven en gearhiveerd in de Kerk. De Kerk houdt al de namen en serienummers van de huwelijk bij die voltrokken zijn in de Kerk. Het religieus huwelijk kan geverifieerd worden aan de hand van het serienummer (in casu nr. 7419-7420) de stempel van de kerk en de persoonlijke stempel van de

priester waarop zijn naam staat. Op 18/022017 werd het betrokken huwelijkscertificaat uitgevaardigd door de priester E. N. Diens stempel staat ook op het huwelijkscertificaat dat wordt voorgelegd. De legalisatie bevestigt echter slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomende geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

De voorgelegde religieuze huwelijksakte kan niet worden beschouwd als een authentieke (huwelijks)akte in de zin van het wetboek van internationaal privaatrecht, zolang dit religieus huwelijkscertificaat niet op de authenticiteit van het huwelijk werd geverifieerd door de Soedanese rechtbank.” (stuk 1)

Echter is deze bijkomend voorwaarde, zonder dat er rekening wordt gehouden met andere bewijsstukken manifest in strijd met de regelgeving hieromtrent.

Vooreerst dient er te worden teruggegrepen naar de basisprincipes zoals vervat in artikel 8 EVRM, artikel 12 EVRM, artikel 22 Grondwet, artikel 23 BUPO en artikel 143 B.W. Uit het geheel van deze artikelen blijkt immers dat het internationale grondrecht inzake het recht op huwen alsook het recht op het onderhouden van een gezinsleven als standaard dient te worden vooropgesteld, terwijl elke maatregel dat het huwelijk bemoeilijkt beperkend moet geïnterpreteerd worden.

Artikel 27 §1 WIPR bepaalt in dit opzicht dat alle overheden een buitenlandse authentieke akte kunnen erkennen, zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. De erkenning van rechtswege, ook de plano-erkenning genaamd, van buitenlandse authentieke akten, wordt door de wetgever aldus beschouwd als uitgangspunt.

Artikel 12bis, §5 en 6 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Verzoekster kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vragen om uitspraak te doen over de redelijkheid en zorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek naar de huwelijksband conform artikel 12bis, §5 en §6 Vreemdelingenwet (zie uitdrukkelijk in arrest RvV 220.288 van 25 april 2019, punt 3.10 in fine, p. 11 van 15 – stuk 9).

Conform de Omzendbrief van 17 juni 2009 evalueert de Dienst Vreemdelingenzaken de “andere bewijzen” (i.c. verhoor verzoekster / politieel onderzoek met verhoor echtgenoot / huwelijksakte traditioneel huwelijk / video huwelijk / ...) in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EUBurger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Onder de “lijst, bij wijze van voorbeeld van ‘andere bewijzen’” wordt onder andere gewag gemaakt van “akte van traditioneel huwelijk” zoals in casu wordt voorgelegd.

Artikel 12bis, §5 en §6 Vw vormen een omzetting van artikel 11, lid 2 van de Richtlijn 2003/86/EG (zie Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, doc 51K2478/001, 69).

Het arrest van het HvJ C-635/17 van 13 maart 2019 preciseert (ten andere inzake een gezinshereniging voor een Eritrees gezin) hieromtrent:

“Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

[...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren”

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen”.

Aldus kan verweerder enkel weigeren louter op grond van het gebrek aan officiële bewijsstukken, indien het om een frauduleus verzoek gaat.

In casu is dat absoluut niet het geval, en dient er aldus naast de huwelijksakte ook met andere bewijsstukken rekening gehouden te worden. Echter werd dit onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins op zorgvuldige wijze gedaan, en werd er daarentegen zelfs nog een extra voorwaarde opgelegd. Immers werd er gesteld dat de huwelijksakte nog dient geverifieerd te worden door de rechtbank. Echter ziet verzoeker niet in om welke reden deze bijkomende voorwaarde werd gesteld, niettegenstaande huwelijksakte wel degelijk voldoet aan de registratievereisten conform het SOEDANESE recht op grond van artikel 47 WIPR (stukken 3 en 8). Bovendien is een religieus huwelijk zowel conform de Eritrese wetgeving als de Soedanese wetgeving een geldig huwelijk (stukken 8A en 8B).

Stellen dat het huwelijk een religieus huwelijk betreft en aldus de waarde van de akte betwifelbaar is, houdt dan ook geen steek. Immers wijst dit eerder op een lakse houding, waarbij elk mogelijk correct en zorgvuldig onderzoek vervangen wordt door een afwijzende houding ten aanzien van elk buitenlands huwelijk dat afwijkt van het burgerlijke huwelijk.

Daarnaast werd er op geen enkele manier rekening gehouden met ander bewijs omtrent het huwelijk van verzoeker, zoals de foto's van het trouwfeest. Verzoekers hebben immers vele foto's van hun trouwfeest, waaruit blijkt dat zij een traditioneel huwelijk deden (stuk 7A). Op de foto's is te zien dat verzoekers huwden in de kerk, nadien een boottocht maakten en vervolgens een feest hielden met hun vrienden en familie. Tot slot werd ook niet op een zorgvuldige manier rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, alwaar de zogenaamde tegenstrijdigheden weerlegd kunnen worden (zie infra).

Een dergelijk onzorgvuldig onderzoek is dan ook manifest in strijd met de hierboven aangehaalde regelgeving, rekening houdende met het basisprincipe inzake het recht om te huwen en een gezinsleven te kunnen beleven.

Het eerste onderdeel van dit middel is gegrond.

2.1.2. Geen schijnhuwelijk

In de bestreden beslissing houdt de Dienst Vreemdelingenzaken voor dat het huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote een schijnhuwelijk inhoudt.

Echter ziet verzoeker vooreerst niet in hoe een huwelijk kennelijk enkel gericht kan zijn op het bekomen van een verblijfsvoordeel, terwijl dit werd afgesloten op een moment dat geen van beide echtgenoten verblijfsgerechtigd was (?!). Verzoeker en zijn echtgenote huwden op 17 februari 2018, terwijl zij op dat moment zonder (duurzaam) verblijfsrecht in SOEDAN woonden. Van een vlucht naar BELGIË en een verzoek om internationale bescherming in was er op dat moment nog helemaal geen sprake.

Verder kunnen ook de zogenaamde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers worden weerlegd of verduidelijkt als volgt.

Vooreerst wordt verzoeker verweten niet op de hoogte te zijn van het correcte aantal broers en zussen dat zijn echtgenote heeft, met name 3 broers en 4 zussen. Verzoeker stelde inderdaad dat zijn echtgenote 2 broers en 4 zussen had en vergat aldus één broer te vermelden (stuk 11). Echter is dit niet onaannemelijk, alwaar uit het interview blijkt dat verzoekster zelfs de naam van haar jongste broer niet kent, alwaar deze geboren is toen zij al weg was (stuk 12). Bovendien vergiste zij zich zelf ook in het aantal broers en zussen, hetgeen er op wijst dat zij hier niet veel waarden aan hecht. Het gegeven dat verzoeker dit aldus niet correct aangaf, wijst aldus geenszins op een schijnrelatie.

Voorts wijst dienst vreemdelingenzaken op een discrepantie in de verklaringen omtrent de arrestatie van de echtgenote van verzoekster. Echter is dit geen discrepantie, alwaar de echtgenote van verzoeker wel degelijk gearresteerd werd in ERITREA, zoals verzoeker ook correct aangaf, doch zij zelf verklaarde niet gearresteerd geweest te zijn in SOEDAN (stukken 10-12).

Met betrekking tot de dag van het huwelijk verwijst verzoeker in hoofdzaak naar de foto's die aantonen dat er wel degelijk een traditioneel huwelijk is geweest.

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dat het vreemd is dat zij elkaar nog niet eerder ontmoet zouden hebben, niettegenstaande zij in dezelfde straat woonden (stuk 1). Ook hier is duidelijk geen zorgvuldig onderzoek uitgevoerd, alwaar de echtgenote slechts in april 2016 in

SOEDAN is binnengekomen en eerst verbleef bij de smokkelaar zelf, zoals zij ook aangaf bij DVZ, en zij elkaar aldus wel degelijk vrij snel ontmoet hebben (stuk 13).

Verder stelt de dienst vreemdelingenzaken dat verzoeker en zijn echtgenote elkaar al lange tijd niet gezien hebben (stuk 1). Echter slaat dit nergens op, alwaar zoals hoger vermeld de echtgenote van verzoekster op 17 januari 2019 de vluchtelingenstatus toegekend kreeg en zij na het verzamelen van alle documenten reeds op 2 mei 2019 onderhavig verzoek tot het bekomen van een visum gezinshereniging indiende om verzoeker terug te kunnen zien (stukken 4 en 5). Op 28 januari 2021, oftewel zo'n 20 maanden later (!), mocht verzoeker pas een beslissing ontvangen. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gesteld op 8 februari 2021 (stuk 1).

Het is manifest onredelijk om dermate lang te wachten en vervolgens onderstaand verzoek af te wijzen waarbij bovendien als één van de weigeringsredenen wordt aangehaald dat verzoeker en zijn echtgenote elkaar al lang niet meer gezien hebben (stuk 1). Alwaar verzoeker al die tijd in afwachting was van een visum inzake gezinshereniging, is het manifest onzorgvuldig en absoluut onredelijk om een dergelijke argumentatie op te werpen, terwijl verzoeker onredelijk lang op een antwoord heeft moeten wachten.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat er slechts summiere gegevens over de beweegredenen van verzoeker voorhanden zijn en er dus niet kon worden gepeild naar zijn 'werkelijke intentie' (stuk 1). Ook dergelijk argument is volkomen onlogisch, alwaar verzoeker evident geen andere beweegredenen kan opgeven dan zijn werkelijke reden, met name, het vervoegen van zijn echtgenote om als gezin te kunnen samenleven. Het feit dat er geen andere beweegredenen in hoofde van verzoeker blijkt te zijn, zou aldus moeten wijzen op een duurzame stabiele relatie, waarbij beide echtgenoten hun leven willen delen.

Aldus is duidelijk dat er niet op zorgvuldige wijze, met een open blik, onderzoek werd gevoerd naar de intenties van verzoeker en zijn echtgenote. Hierbij dient er op te worden gewezen dat het advies van het 'Openbaar Ministerie' slechts een 'advies' is, waarbij het aan de Dienst Vreemdelingenzaken finaal toekomt om de uiteindelijke beslissing inzake de visumaanvraag te nemen middels eindverantwoordelijkheid voor haar eigen individueel onderzoek ter zake in toepassing van de relevante regelgeving.

Derhalve dringt een verbrekingsbeslissing zich op, opdat op een zorgvuldige manier onderzoek kan gedaan worden naar de intenties van verzoeker en zijn echtgenote en de rechtsgeldigheid van het huwelijk.

Het tweede onderdeel van dit middel is gegrond."

2.1.3. Omdat er samenhang bestaat tussen de twee middelen, worden deze gezamenlijk behandeld.

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarvan de relevante onderdelen als volgt luiden:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(..)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

(..)

§ 2

(..)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(..)

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

(..)

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

(..)”

Uit deze bepaling volgt dat de familieleden, zoals in dit geval, van een erkend vluchteling niet moeten voldoen aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziektekostenverzekering wanneer zij hun aanvraag gezinshereniging indienen binnen het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Deze bepaling vormt een omzetting van de gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG waarin wordt gesteld dat de zoals *in casu* betreffende familieleden van een erkend vluchteling niet moeten voldoen aan de hoger vermelde voorwaarden wanneer zij hun aanvraag tot gezinshereniging hebben ingediend binnen de drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 12 van de gezinsherenigingsrichtlijn). *In casu* heeft de Belgische wetgever deze termijn ruimer gesteld en vastgelegd op een jaar (zie voorbereidende werken bij de wet van 15 september 2006, Kamer, DOC 51 2478/001, p. 48; artikel 3.5 van voormelde richtlijn laat de lidstaten toe gunstigere bepalingen vast te stellen).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.6. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, dat in haar §2, 2° en 5° bepaalt:

“De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en [5 ter kennis gebracht]5. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.”

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.” (eigen onderlijning)

2.7. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij de beslissing niet binnen een termijn van negen maanden te hebben genomen. Dit is juist. De bestreden beslissing werd evenmin genomen binnen de 15 maanden (dus inbegrepen de verlenging van twee maal drie maanden, zoals voorzien in artikel 12bis §2, 2° en 5°, van de Vreemdelingenwet).

Hieruit kan niet besloten worden dat door de laattijdigheid van de bestreden beslissing deze moet vernietigd worden.

Voormeld artikel 12bis, § 2 betreft een omzetting van artikel 5, lid 4, van de gezinsherenigingsrichtlijn.

De verzoekende partij verwijst tevergeefs naar het arrest nr. 240.997 van 13 maart 2018 van de Raad van State en naar de regeling die bestaat aangaande de voltrekking van huwelijken door een ambtenaar van de burgerlijke stand met de verwijzing van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 9 november 2017 en het arrest van 25 januari 2021 van het Hof van Cassatie (toegevoegd aan het verzoekschrift). De regeling met betrekking tot het voltrekken van een huwelijk rust op een andere juridische grondslag zodat geen analoge redenering zich opdringt.

Immers werd door de Raad aan het Hof van Justitie (hierna: het HvJ of het Hof) de volgende prejudiciële vraag gesteld:

“Verzet richtlijn 2003/86/EG – met inachtneming van artikel 3, lid 5, alsook de doelstelling ervan, met name het bepalen van de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging – zich tegen een nationale regeling die erin bestaat dat artikel 5, lid 4 van diezelfde richtlijn aldus wordt geïnterpreteerd dat het gevolg van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de gestelde termijn bestaat uit een verplichting voor de nationale autoriteiten om ambtshalve een toelating tot verblijf aan de betrokkene te verstrekken, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven?”

In antwoord op deze vraag heeft het HvJ op 20 november 2019 in de zaak C-706/18 duidelijk uitgelegd dat een nationale regeling op grond waarvan de verwerende partij indien ze binnen een termijn van negen maanden vanaf de datum van het indienen van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing

heeft genomen, ambtshalve een verblijfstitel – *in casu* een visum – moet afgeven aan de aanvrager, zonder dat zij eerst heeft vastgesteld dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven, strijdig is met de gezinsherenigingsrichtlijn. Uit het arrest van het Hof blijkt dat de wijze waarop de Belgische wetgever in artikel 12*bis*, §2, laatste lid, van de Vreemdelingenwet gebruik heeft gemaakt van zijn procedurele autonomie, zoals bepaald in artikel 5, lid 4, derde alinea, van de gezinsherenigingsrichtlijn, afbreuk doet aan de nuttige werking van het Unierecht.

De nationale rechter, die in het kader van zijn bevoegdheid is belast met de toepassing van de bepalingen van het Unierecht, is verplicht zorg te dragen voor de volle werking van het Unierecht. Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het Unierecht uit te leggen en toe te passen, *quod in casu*, moet de rechter, zo nodig op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het Unierecht buiten toepassing laten. Deze verplichting volgt uit de voorrang en primauteit van het Unierecht (HvJ 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-397-403/01, r.o. 51 en het hierin aangehaalde arrest *Mangold* van 22 november 2005, C-144/04, punt 77). De rechter moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (HvJ 22 juni 2010, C-188/10, *Melki*, pt. 43). *In casu* kan de Raad om nuttige werking en dus voorrang te verlenen aan het Unierecht dan ook niet anders dan artikel 12*bis*, § 2, *in fine* van de Vreemdelingenwet buiten toepassing te laten.

Immers kan er geen sprake zijn van een regeling op grond waarvan de verwerende partij, indien ze binnen een termijn van negen maanden met de eventuele verlengingen, vanaf de datum het indienen van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing heeft genomen, ambtshalve een verblijfstitel moet afgeven aan de aanvrager, zonder dat zij eerst heeft vastgesteld dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven. De verwerende partij kan geen visum of verblijfstitel afgeven op grond van de gezinsherenigingsrichtlijn aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij terecht naar de overwegingen 23 tot en met 38 van voormeld arrest. De termijn van negen maanden, verlengbaar met twee maal drie maanden, is evenmin een vervaltermijn.

Uit wat verder volgt, blijkt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden inzake gezinshereniging nu geoordeeld werd, op goede gronden, dat er tussen de verzoekende partij en de voorgehouden echtgenote een schijnhuwelijk bestaat. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit eerste middel.

Uit dit onderdeel blijkt niet dat de verzoekende partij de schending van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk maakt.

2.8. In het tweede middel meent de verzoekende partij dat de motieven die zich uitspreken over het bestaan van een schijnhuwelijk in de zin van artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek en over de echtheid en de waarde van de voorgelegde huwelijksakte niet correct zijn. De verzoekende partij voert niet de schending aan van de formele motiveringsplicht, wel van de materiële motiveringsplicht. De Raad herhaalt dat hij zich bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet in de plaats kan stellen van het bestuur.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8.1. Wat de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte betreft, blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat geen gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd. Dit kenmerk op zich volstaat om aan te nemen dat enkel de huwelijksakte op zich niet een bewijs kan vormen van de authenticiteit van de akte.

Bovendien werd de rechtsgeldigheid niet aanvaard omdat de voorgelegde huwelijksakte en het religieus huwelijkscertificaat niet werden geverifieerd op haar authenticiteit door een Soedanese rechtbank. Dit laatste wordt door de verzoekende partij, die opnieuw een kopie van de huwelijksakte aan het verzoekschrift toevoegt, niet weerlegd. De verzoekende partij weerlegt evenmin dat een religieus

afgesloten huwelijksakte in Soedan op haar authenticiteit kan gecontroleerd worden door een Soedanese rechtbank. Gelet op het gebrek aan legalisatie is dit een aanvullend element om de huwelijksakte op zich, zoals voorgelegd, niet genoegzaam het huwelijk van de verzoekende partij te bewijzen.

Uit het advies van de procureur des Konings van 27 januari 2021 met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk, blijkt dat de verzoekende partij de Soedanese rechtbank kan aanspreken teneinde het religieus huwelijk te verifiëren op haar authenticiteit. Dit is de enige weg om de authenticiteit van een Soedanese religieuze huwelijksakte te waarborgen. De verzoekende partij liet na dit te doen.

2.8.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 10 en 12bis, §5 en §6, van de Vreemdelingenwet.

Inzake de gezinshereniging met erkende vluchtelingen in België waarbij de bloed- of aanverwantschapsband al bestond voor de erkend vluchteling het Rijk binnenkwam, stelt artikel 10 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1.

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)” (eigen onderlijning)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het huwelijk, afgesloten door de referentiepersoon en de verzoekende partij, niet is aanvaard als zijnde een huwelijk dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met een Belgisch huwelijk.

De bestreden beslissing steunt hiervoor op de vaststelling dat de voorgelegde huwelijksakte op zich niet voldoende is om het huwelijk te aanvaarden en legt de redenen uit waarom. Anderzijds steunt de bestreden beslissing zich op het gegeven dat het huwelijk niet is afgesloten met het doel een duurzame, en gebonden levenslange gewilde levensgemeenschap te doen ontstaan, wat wordt afgeleid uit het gebrek aan kennis over essentiële elementen die beiden jegens elkaar hebben, op tegenstrijdige verklaringen tussen hen, maar gericht is op een verblijfsrechterlijk voordeel.

Het is niet betwist dat een weigeringsbeslissing niet louter mag steunen op het ontbreken van officiële stukken die de aanverwantschap aantonen.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet die stellen aangaande het bewijs van de huwelijksband in het kader van de gezinshereniging met een in België erkende vluchteling:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot

die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

De bestreden beslissing verwijst naar deze bepalingen.

Uit de voorgaande wetsbepaling blijkt de cascadereregeling inzake het aantonen van de bloed- of aanverwantschapsband.

Voormelde bepalingen vormen een omzetting van de gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 9, tweede lid, van de gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt: “De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.”

Artikel 11, tweede lid, van de gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

In dit geval kan niet ernstig betwist worden dat de verwerende partij is overgegaan tot een onderzoek van de huwelijksband tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon omdat beide werden ondervraagd, wat zijn weergave vindt in het advies van de procureur des Konings van 27 januari 2021.

Zoals de verzoekende partij aanvoert, heeft het Hof in zijn arrest *E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie* van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 uitlegging gegeven aan het voormelde artikel 11, lid 2, van de gezinsherenigingsrichtlijn. De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zoals uitgelegd door het HvJ.

In het voormelde arrest van 13 maart 2019 stelt het Hof onder meer het volgende:

“60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”.

Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”.

Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”. (...)

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te

leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. 67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

Uit het voorgaande blijkt vooreerst dat het Hof erop wijst dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Dit is niet het geval voor de verzoekende partij, of minstens niet aangetoond.

Het Hof benadrukt dat teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken (kunnen) houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht, wat is gebeurd.

Uit punt 67 van het voormelde arrest blijkt dat de gemachtigde het visum met het oog op gezinshereniging kan weigeren indien geen officiële documenten voorliggen en de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt, of indien op basis van objectieve elementen duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek. Is er echter geen dergelijke situatie, dan blijkt uit punt 68 dat het ontbreken van de officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het gebrek aan plausibiliteit van de uitleg daarover wel elementen zijn waarmee rekening moet worden gehouden, maar dat de gemachtigde niet vrijgesteld is van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden. In dit geval heeft de verwerende partij rekening gehouden met andere elementen door zich ook te steunen op het interview van de voorgehouden echtgenote en de verzoekende partij.

In de thans voorliggende situatie waarin de gezinshereniging wordt gevraagd als echtgenoot van een erkend vluchteling in België en waarin de ingeroepen huwelijksband reeds bestond voor de komst van deze laatste naar België, wordt ook naar Belgisch recht in een getrapte bewijsregeling voorzien wat de huwelijksband betreft. Het uitgangspunt blijft gelden dat de huwelijksband in beginsel moet worden aangetoond met officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. De Raad merkt op dat foto's op zich geen huwelijk kunnen aantonen.

In casu aanvaardt de gemachtigde het voorgelegde document niet als bewijs van de huwelijksband. In dit verband merkt de Raad op dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet kan worden aanvaard als (geldig) bewijs van de huwelijksband in België (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Het kan evenwel niet worden betwist dat de Raad, als enig rechtscollege, bevoegd is om na te gaan of de gemachtigde het onderzoek op basis van artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet op een zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze heeft gevoerd. Uit het bepaalde in artikel 12bis, §§5 en 6, van de Vreemdelingenwet, na omzetting van artikel 11 van de gezinsherenigingsrichtlijn en uitgelegd door het Hof, blijkt dat de beoordeling van de huwelijksband niet ophoudt bij de vaststelling dat er geen officieel document voorligt dat de gemachtigde aanvaardt.

Volgens de *supra* aangehaalde rechtspraak van het Hof, moet nagegaan worden of de verzoekende partij en de voorgehouden echtgenote hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht hetgeen inhoudt dat ze voor zover mogelijk de gevraagde bewijzen moeten verstrekken en in voorkomend geval de

gevraagde toelichtingen en inlichtingen moeten verschaffen (punt 61 HvJ C-635/17). Er moet ook nagegaan worden of er sprake is van een manifest geval van fraude. Is dit niet zo, dan is de gemachtigde volgens het Hof niet vrijgesteld van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij het advies van de procureur des Konings heeft ingewonnen met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij en de voorgehouden echtgenote werden ondervraagd en bijgevolg de verwerende partij een onderzoek heeft laten uitvoeren conform aan artikel 12bis, § 6, van de Vreemdelingenwet. Zoals de verzoekende partij zelf stelt, dat bij gebreke aan afdoende officiële documenten ter staving van het huwelijk, gesprekken kunnen gehouden worden, conform het gestelde in het arrest C-635/17 van 13 maart 2019 van het HvJ, dat de verzoekende partij citeert.

In de bestreden beslissing wordt het advies van de procureur des Konings van 27 januari 2021 weergegeven. De procureur des Konings stelt dat het huwelijk er duidelijk enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven dat is verbonden aan de staat van het huwelijk. Op basis van verschillende elementen die hij toelicht, komt de verwerende partij tot dezelfde conclusie. Zoals gezegd, erkent hij hierdoor het huwelijk niet, zodat dit niet het recht op gezinshereniging kan openen.

Indien vastgesteld wordt dat de verzoekende partij en haar echtgenote een schijnhuwelijk hebben aangegaan is er sprake van frauduleus handelen.

Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, betreft het de combinatie van de verschillende factoren die ertoe hebben geleid dat de verwerende partij van oordeel is dat met het huwelijk *in casu* geen duurzame levensgemeenschap wordt beoogd, doch wel een verblijfsrechtelijk voordeel.

De verzoekende partij kan de gehele beoordeling niet onderuit halen, door slechts in te gaan op enkele overwegingen van het advies van de procureur des Konings en de andere overwegingen volledig onbesproken te laten. Bovendien vraagt de argumentatie, weergegeven onder punt 2.1.2. van het verzoekschrift, in wezen dat de Raad verplicht wordt een standpunt in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht, waartoe hij geen rechtsmacht heeft. Daargelaten deze vaststelling, merkt de Raad op dat haar betoog aangaande de overwegingen die het schijnhuwelijk betreffen slechts beperkt is. De verzoekende partij weerlegt niet de overwegingen dat er tegenstrijdige verklaringen zijn afgelegd tussen de verzoekende partij en de echtgenote over de reden van de arrestatie, over de gebeurtenissen van de dag van het huwelijk en over de dag van hun ontmoeten.

In het advies van de procureur des Konings wordt vastgesteld:

“1. Uit het interview van G. T. S., afgenomen door de ambassade in Kampala (Oeganda) op 14/5/2019 op vraag van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, blijken een aantal discrepanties in de verklaringen van betrokkenen:

- G. T. S. verklaart dat F. K. M. 4 zussen en 2 broers heeft, terwijl F. K. M. aanvankelijk verklaart dat ze 3 zussen en 4 broers heeft en ze bij haar later verhoor bij de politie stelt dat ze 4 zussen en 3 broers heeft.

- F. K. M. verklaart dat ze opgepakt werd door militairen omdat ze het land wou verlaten, maar dat dit laatste niet het geval was, terwijl G. T. S. verklaart dat F. K. M. juist wel werd opgepakt omdat ze het land wou verlaten;

- Met betrekking tot de dag van het huwelijk stelt G. T. S. dat ze op zaterdag (nvdr. 18/2/2017) naar verscheidene kerken gingen, een fotosessie deden, nadien naar huis gingen en er op zondag tussen 19 u. en 23 u. een ceremonie was met muziek, eten, drinken en cake, terwijl F. K. M. verklaart dat ze op de dag van hun huwelijk (nvdr. zaterdag 18/2/2017) in de namiddag op boottocht gingen en dat nadien het feest bij hen thuis werd afgesloten.

1. In het verhoor afgenomen door de politiediensten d.d. 22/10/2020 van F. K. M. stelt zij dat betrokkenen elkaar in mei 2016 voor het eerst ontmoetten na het winkelen in een wijk in Khartoum (Soedan)'. Iets later verklaart F. K. M. evenwel dat zij in dezelfde straat van G. T. S. woonde. Het is eigenaardig dat zij dan elkaar nog niet eerder zouden hebben ontmoet.

2. Slechts een 3-tal maanden later, nl. in augustus 2016, besloten ze reeds om te huwen. Het huwelijk tussen betrokkenen betrof een religieus huwelijk, waardoor de echtheid en de waarde van deze religieuze akte betwifelbaar is.

3. *Na hun huwelijk op 18/2/2017 zouden betrokkenen slechts enkele maanden hebben samengeleefd. Sinds de laatste keer in augustus 2017 in Khartoum zagen ze elkaar fysiek niet meer.*
4. *Er zijn bovendien slechts summiere gegevens voorhanden m.b.t. de beweegredenen van G. T. S., zodat niet kan worden gepeild naar zijn werkelijke intenties en naar de geldigheid van zijn toestemming en zodat niet kan worden nagegaan of het huwelijk werkelijk het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap voor ogen heeft en er niet op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan G. T. S.”*

Deze overwegingen worden niet weerlegd. Zo stelt de verzoekende partij tevergeefs dat er geen sprake kan zijn van de wens een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen omdat het huwelijk dateert van 17 februari 2018, toen van een vlucht naar België geen sprake was. De Raad merkt op dat het administratief dossier aantoonde dat de echtgenote van de verzoekende partij al op 19 juni 2018 in België was vermits vingerafdrukken werden genomen die dag. Verder blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij op 26 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Derhalve was het vertrek naar België gebeurd enkele maanden na het voorgehouden huwelijk. Ten overvloede geeft de verzoekende partij evenmin een redelijke uitleg ter verklaring van de onwetendheid hoeveel broers en zussen elkeen had of de tegenstrijdigheid over het verloop van de dag van het huwelijk.

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing een opsomming wordt gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet het recht op gezinshereniging opent en derhalve het visum geweigerd wordt. Wat deze motieven betreft, beperkt de verzoekende partij in wezen zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling, gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij bij het treffen van de beslissing tot de weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verder kan niet ernstig betwist worden dat een huwelijk, aangegaan met het oog op een verblijfsvoordeel zonder een duurzame gemeenschap te willen aangaan, een vorm van fraude is en dat dergelijk oneerlijk handelen ingaat tegen de openbare orde.

De verzoekende partij verwijst tevergeefs naar artikel 27 van het WIPR.

2.8.3. Daargelaten de vraag of artikel 27, §1, van het WIPR in dit geval van toepassing is luidt deze bepaling als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

Artikel 27, §1, van het WIPR bepaalt aldus dat elke overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, een buitenlandse authentieke akte kan erkennen dan wel kan weigeren deze te erkennen. Hierbij moet de buitenlandse authentieke akte beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR, en moet worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 van het WIPR) of onverenigbaarheid met de openbare orde (artikel 21 van het WIPR). Het moet gaan om een akte die voldoet aan de voorwaarden die, volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid en zij moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd (artikel 30 van het WIPR). In casu wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat *“een niet gelegaliseerde*

huwelijksakte werd voorgelegd waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd". Verzoekende partij weerlegt dit niet. In de mate dat deze bepaling dienstig als geschonden wordt aangevoerd, is het onderdeel ongegrond.

De verzoekende partij maakt evenmin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk nu zij niet aantoont dat er dienstige gegevens voor het nemen van de bestreden beslissing zijn kenbaar gemaakt aan de verwerende partij en deze met dergelijke gegevens geen rekening zou hebben gehouden.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat de bestreden beslissing lang op zich heeft laten wachten maar deze vaststelling leidt op zich niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing en de Raad verwijst hiervoor naar punt 2.7. Het Hof heeft ook in zijn arrest van 20 november 2019 (C-706/18 inzake *X t. Belgische Staat*) geoordeeld dat een wetbepaling die oplegt dat indien geen beslissing is genomen binnen de voornoemde termijn, ambtshalve een verblijfstitel moet worden afgegeven aan de indiener van het verzoek, strijdig is met de gezinsherenigingsrichtlijn. Gelet op het gevoerde onderzoek en op het aantal aanvragen dat worden ingediend, is de duur niet van die aard dat ze onredelijk lang is.

2.9. Volledigheidshalve toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing de verzoekende partij belet om te huwen.

De toegevoegde stukken aan het verzoekschrift doen geen afbreuk aan het voorgaande.

2.10. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Dit is niet het geval.

2.11. De Raad besluit dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk heeft gemaakt.

Beide middelen zijn, zo ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN